

Άνθος απ' τη σκουριά.

Γράφει η Μαρία Κορνάρου.

(Άρθρο εμπνευσμένο από τις γραφές του Φώτη Κόντογλου).

Αρματωλοί και Κλέφτες, Φώτης Κόντογλου.

Το γένος των Ελλήνων έχουμε μονάχα μια χούφτα ελιές και μπόλικη αρμύρα της θαλάσσης και δια τούτο είμαστε το πιο βλογημένο εκ Θεού απ' τα γένη των ανθρώπων. Αξιώθηκε η γενιά μας να φτιάσει όχι μόνον το ένδοξο Βυζάντιο αλλά και την έτι πλέον ενδοξότερη Τουρκοκρατία και την ολόλαμπρη Παλιγγενεσία.

Ο διωγμός είναι η μακαριότητα των Χριστιανών. Όλο το Ευαγγέλιο στο διωγμό το εφαρμόζουν. Οι ευσεβείς ημών Αυτοκράτορες μπορεί να'ταν Αγιώτατοι, μα το πολύ να εφήρμοζαν στην κάθε μέρα κι από μια σελίδα του Ευαγγελίου. Στην Τουρκοκρατία όμως, εφήρμοζε καθείς των Ελλήνων, απ' τον πιο αγράμματο ως τον πρώτο της Δημογεροντίας, ολάκερο το Ευαγγέλιο, κάθε μέρα! Ήταν όλοι απάνω στο Σταυρό! Πως να μην ευφραίνονται απ' την απόκοσμη δόξα του μαρτυρίου; Μαζευόντανε στις υπόγειες εκκλησιές τους, χωρίς χρυσάφια μέσα, χωρίς καμπάνες να χτυπούν, υπό τον φόβο των αιμοσταγών Μωαμεθανών. Κοιτούσανε τον Χριστον Εσταυρωμένον πάνω απ' την Αγία Τράπεζα ως όμοιοι! Με παρρησία μεγάλη, με πόνο γλυκύτατο. Γνωρίζανε τότες οι Έλληνες την

άπειρη συγχώρεση του Χριστού επάνω στο Σταυρό, το φοβερό εκείνο «Πάτερ άφες αυτοίς»! Μέσα στην καρδιά τους είχαν κάθε λόγο του Κυρίου κι ας μην γνωρίζανε ούτε ανάγνωση. Έτσι μονάχα μπόρεσε και κράτησε το Γένος σ' αυτήν την αθλοφόρα πορεία του και σώθηκε η μικρά ζύμη που θα'κανε την Επανάσταση.

Φύτρωσαν οι Αγωνιστές του Εικοσιένα ως άνθη εκ της σκουριάς! Απ' τα άγια χώματα τα ποτισμένα με το αίμα των Νεομαρτύρων, με τα δάκρυα των μανάδων που χάνανε τους γεννιτσαροπαίδες τους, με τον ιδρώτα του φτωχού ραγιά, από τα χώματα αυτά φυτρώσανε άλλοι Έλληνες! Ηρωικοί! Μπαρουτοκαπνισμένοι! Αγάπησαν τη θυσία. Πιο πολύ αγάπησαν την Πατρίδα τους. Γιγαντιαίες μορφές του Εικοσιένα, τόσο ορμητικές που ακόμη θαρρείς και τρέχουν απάνω στα μαύρα βουνά της Ρούμελης, αιώνιοι μαχητές στα τυπωμένα της Ιστορίας. Πολέμησαν για τη Δικαιοσύνη! Έτσι δήλωσαν στην Γ' Εθνοσυνέλευση: «Ο πόλεμός μας δεν είναι επιθετικός, είναι αμυντικός, είναι πόλεμος της Δικαιοσύνης κατά της αδικίας». Έθυσαν εαυτούς υπέρ πάντων ημών. Ας είναι αιωνία η μνήμη τους.

Μας παρέδωσαν την όμορφη Ελλάδα μας! Την Ελλάδα με τα ταπεινά βουνά και τα ήσυχά λοφάκια, με τα πουρνάρια και τα πεύκα της, τ' αρμυρίκια στις ακροθαλασσιές της. Με τα φουσκωτά, αφρισμένα κύματα που δια παντός καταπίνουν τα στενά ακρογυάλια της. Τον γαλανό ορίζοντα με διάσπαρτους τους προσφιλείς όγκους αναρίθμητων νησιών. Όλα σ' ανθρώπινο μπόι στην Ελλάδα, η φύση μας, ο ουρανός μας, ο Θεός μας.

Μόνο εδώ βρίσκει η ψυχή του ανθρώπου ξεκούραση και αληθινή χαρά. Κάτω απ' το αττικό φως και το καθάριο στερέωμα έδωσε ο Θεός να γεννιέται το γένος των Ελλήνων. Ας είναι δοξασμένο το όνομά Του!